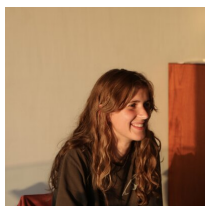

Oh Deer!

GINA BEUK / BRONKS

Slecht passende levens

Roosje Mestdagh

Gezien op 28 september 2024

Bronks, Brussel

In 'Oh Deer!', een theatervoorstelling van Bronks voor kinderen vanaf 6 jaar, botsen een Hert, een Jager en een Vrouw op elkaar. Zonder woorden, maar met sterk lichamelijk spel, vertelt theatermaker Gina Beuk over kruispunten in het leven, over vastlopen in een leven dat niet meer past. In het decor van een kaal en mistig bos, en later een oubollige, verlaten kroeg, schept ze een droomwereld. Die zet je aan het denken zet over wie we zijn, wat we verlangen, en hoe we verdergaan als ons leven ons niet meer past. Resultaat is bevreemdend kindertheater, waarvan de sfeer herinnert aan films van David Lynch.

05 OKTOBER 2024

Een hert (Bavo Buys) komt de scène op gehuppeld, houdt halt achter een grote grijze rots en begint naarstig te knabbelen op een dennenappel aan een van de drie kale boompjes. 'Bah', 'Eih' en gelach klinkt door de zaal. Plots schrikt het hert op van een geluid en rent het met lange passen de coulissen in. Even snel weg als het gekomen was.

Lang blijft het bos niet stil: drie jagers komen met een stevig jachtgeweer in de hand het bos binnengestormd. Ze dragen alle drie een plastic regenjas met de looks van een sixties-jurkje, inclusief plastic petje en hoge laarzen. Op Hendrik na: die draagt stevige wandelbottinnen onder zijn jurk en is gewapend met een verrekijker. Op *upbeat* muziek razen ze langs de rotsen. Af en toe voeren ze synchroon bewegingen uit: een leuke choreografie loopt uit in een maniakaal schietspel van Gina en Bavo. Vogels ploffen van hoog uit het technisch plafond neer op de grond. Daarop doet Hendrik vergeefse reanimatiepogingen. Niet bepaald veel jagersinstinct, die man.

Met deze productie werkt Gina Beuk voor het eerst samen met het kinder- en jongerentheater Bronks. Ze gaat daarvoor in zee met acteur Hendrik Van Doorn

en de zopas aan KASK afgestudeerde speler Bavo Buys. Al in de eerste scènes slaan ze meteen de toon aan van fysiek theaterspel met een stevig tempo.

'Oh Deer!' speelt zich niet alleen in het bos af, maar ook in een oubollig café. Beide locaties hebben iets mysterieus en surrealistisch. Na het kille en mistige bos, waar herten vluchten voor moordlustige jagers in kleurrijke pakjes volgt een oubollig café, waar de tijd bleef stilstaan. Zo nu en dan switchen de theaterspots van het kille bos naar de triestige kroeg, en weer terug.

Naarmate de voorstelling vordert wordt duidelijk dat onder het oppervlak een wereld van crisis en verlangen schuilt.

Een bruine toog met een tap waar onsmakelijk geel 'bier' uitkomt, een lelijk porseleinen hondje, twee krukken, een hanglamp en een LED bordje met 'open' op, dat is de aankleding van het café. Op een van de krukken zit een vrouw (Gina Beuk) in een strakke jurk met stiletto's aan de voeten. Op haar schoot ligt een handtas die ze stevig vastklemt. Ze komt zelden van haar kruk af, vastgeroest als ze is in een eindeloze lus van ongelukkig zijn. Ze pakt de ene sigaret na de andere, komt slechts één keer half terug tot leven tijdens een zangduet en zakt vervolgens weer weg in haar gevoelloosheid, terwijl een gigantische hoop sigarettenpeuken zich onder haar kruk opstapelt.

Naarmate de voorstelling vordert wordt duidelijk dat onder het oppervlak een wereld van crisis en verlangen schuilt. Zonder woorden vertelt 'Oh Deer!' een verhaal over botsen met het eigen leven. Over niet meer passen in je leven zoals het was. Over verlangen naar iets nieuws en de moed te zoeken om dat na te jagen. Geen onbelangrijk thema in onze burn-outcultuur. Hoezeer het leven kan wringen wordt al snel duidelijk als Jager Hendrik plots oog in oog komt te staan met het Hert. À la Charlie Chaplin worstelt de jager met zijn geweer. Zijn bewegingen lijken uit te schreeuwen: 'Ik weet niet hoe ik moet schieten! Ik wil niet schieten!'

'Oh Deer!' voelt als een koortsdroom in een film van David Lynch. Scenografie en muziek versterken elkaar in het scheppen van een bevreemdende wereld die zwalpt tussen echt en onecht. Sommige momenten zijn van een komische absurditeit, zoals de grote rode schietschijf op de rug van het Hert. Af en toe steekt echter een uitgesproken onbehaaglijk gevoelde kop op, bijvoorbeeld als Gina kettingrokend het publiek indringend aanstaart met haar grote ogen. Ongemakkelijk in haar strakke jurk op het kleine krukje, lijkt ze gevangen in haar lichaam. Ondanks haar stoïcijnse houding en ongemakkelijk glimlachje, smeekt haar sprekende blik: Help mij! Haal me hier weg!

Met 'Oh Deer!' maakt Gina Beuk een woordeloze maar verbeeldingsrijke voorstelling. Samen met Bavo Buys en Hendrik Van Doorn creëert ze een intens lichamenlijk spel: elk op zijn manier vertellen ze het verhaal over het Hert, de Jager en de Vrouw met een enorme fysieke expressiviteit. Telkens met een subtiliteit die de aandacht vasthoudt en doet verlangen naar meer. De lichte ongemakkelijkheid in hun houdingen en blikken, versterken het gevoel van vervreemding, alsof we in een droom beland zijn waar niets echt lijkt, maar wel voelbaar.